

# РЕШЕНИЕ

№ 2231

гр. София, 10.05.2011 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, II отделение 29 състав, в публично заседание на 10.11.2010 г. в следния състав:**

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Красимира Милачкова**

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **2318** по описа за **2009** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

**Производството е по реда на чл.6, ал.6 от Закона за обезщетяване на собственици на одържавени имоти (ЗОСОИ) във вр. с чл.145-чл.178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).**

Образувано е по жалба на А. Г. К., Г. С. К., Д. Н. М. и Г. Н. М. срещу мълчалив отказ на областния У. на О. С., по преписка В. № РД- 97-00-6853/23.11.1998г., по описа на областна администрация, образувана по искането им за обезщетение с жилищни компенсаторни записи за заявените имоти, отчуждени по Закона за отчуждаване на едрата градска покрита недвижима собственост (ЗОЕГПНС). Ответникът Ч. процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна.

След като обсъди доводите на страните и приетите по делото писмени доказателства, съдът в настоящия състав намира следното от фактическа и правна страна.

Предвид съществуващата специална уредба относно обжалването на мълчалив отказ, жалбата е допустима. Съгласно чл.6, ал.3 ЗОСОИ, административният орган е длъжен да се произнесе по искането в двумесечен срок от сезирането. Наред това обаче, неполучаването на решение до след изтичане на този срок и още 7 дни за връчване на решението, в редакцията на закона до изменението от ДВ бр.25/2001г. се счита за мълчалив отказ. След това изменение, мълчалив отказ се счита неполучаването на решение до 30.06.2001г. По този начин срокът за произнасяне по неприключилите производства е бил общо продължен, съответно – срокът за обжалване на отказа.

Поради това, настоящата жалба, първоначално подадена на 29.01.1999г., следва да се приеме, че е в срок, доколкото и впоследствие административният орган не е формирал изрично волеизявление за произнасяне по процесното заявление на жалбоподателите за обезщетение по реда и при условията на ЗОСОИ. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Със заявление В. № РД-97-00-6853/23.11.1998г., по описа на областната администрация (л. 40 от делото), жалбоподателите са поискали да бъдат обезщетени по реда на чл.2, ал.1, т.3 ЗОСОИ. Същите са наследници на М Н М/Г, видно от удостоверение за наследници № 876/19.04.2007г. (л.138 от делото) и удостоверение за идентичност на лице с различни имена № 136/28.05. 2010 г. (л.252).

В заявлението е посочено, че се претендира обезщетение за: „Дворно място в областта „Княжево” 1/3 ид.ч. от цялото – 900 кв.м. /понастоящем заедно с останалите места на Б. „Цар Б III” и У. „Голям Братан”, опис в заявления I-во и II-ро за С./ Парцели VI – VIII и I-ви в кв. 224”, одържавен на основание Министерско постановление № 94/04.08.1949г. по ЗОЕГПНС. Имотът е описан като овощна градина преди одържавяването. Посочен е предпочитаният начин на обезщетяване – Ч. жилищни компенсаторни записи.

Видно от приетата по делото отчуждителна преписка № 2145/1949 г. (л.257 – 273), от наследодателката на жалбоподателите, по реда на ЗОЕГПНС, с ПМС № 94/1949 г., са отчуждени имоти на територията на гр. С., както следва:

I. 1/3 ид. ч. от дворно място в с. Княжево, Софийско, Б. „Цар Б”, цялото от 900 кв. м. при общи съседи (не са описани);

II. 1/3 ид.ч. от дворно място /сега ливада/ в с. Б, Софийско, цялото от 4 392 кв. м., при общи съседи: У. „Люлина скала”, път, фабрика „Елбека”, Архитект Айнаджиев, Драгошинов, Ботю В и път;

III. място в кв. „Надежда” от 437,55 кв.м., при съседи: Х Б, Д. Б, Ц В и Е Д;

IV. 1/3 ид.ч. от дворно място в с. Б, Софийско, местността „Бостаните”, цялото от 2000 кв. м.

Впоследствие, между държавата в лицето на СГНС и С Н Г – по баща, а по мъж Г. Й, по ч.гр.д. № 997/1951 г., по описа на С околийски съд (л.308 – 311), е извършена делба на отчуждените в идеални части имоти. При тази делба държавата в лицето на СГНС получава дял I и II, а С Г получава дял III от разделителния протокол от 04.02.1952 г. Имотите, отчуждени по ЗОЕГПНС и предмет на делбата, са придобити от К Г с Крепостни актове № 587 от 15.06. 1909 г. – ливада от 10 дка. в с. Б, Софийско, м. „Бостаните” (л. 88) и № 588 от 08.04. 1910 г. – част от нива в с. Княжево, с площ на тази част от 1380 кв.м.(л. 247).

За имотите, отчуждени по реда на ЗОЕГПНС, са съставени актове за държавна собственост (АДС), както следва:

- АДС № 2032/1314 от 15.04.1950 г. за 1/3 ид.ч. от дворно място в с. Княжево,

Софийско, Б. „Цар Борис”, цялото от 900 кв.м., б.с. на М д-р Д М, при съседни: път, дърво и инж. Цона А (л.26); АДС № 1163 от 16.09.1949 г. за дворно място „Княжевско землище”, находящо се на У. „Цар Борис”, от 433 кв.м., б.с. на К Н. Г, при съседни: зад боровата гора, Княжевско шосе, бр. Младенови и клиниката на д-р Н, и наследници на Димитрови (л. 30). Двата АДС са свързани помежду си, като и в двата е отбелязана извършената делба от 1951 г. Общата квадратура на имотите по тези АДС е 1333 кв. м.

- АДС № 1313/2031 от 15.04.1950 г. за 1/3 ид.ч. от дворно място /сега ливада/ в с. Бояна, Софийско, цялото от 4 392 кв.м., заедно с дворно място в с. Бояна, Софийско, местността „Бостаните”, цялото от 2000 кв.м., б. с. на М д-р Д М, при общи съседни: У. „Люлина скала”, път, фабрика „Елбека”, Архитект Айнаджиев, Драгошинов, Ботю В и път (л. 91). В АДС е отбелязана извършената делба от 1951 г. Общата квадратура на имотите по този АДС е 6 392 кв.м.

- АДС № 1092/29.01.1953 г. за място в кв. „Надежда” от 437,55 кв.м., при съседни: Х Б, Д. Б, Ц В и Е Д (л.57). Този АДС е неотнормим към настоящия процес, тъй като няма връзка с имота, заявен с процесното искане под № РД-97-00-6853 и поради това не следва да бъде обсъждан. За пълнота на изложението следва да се отбележи, че за него е било направено искане с В. № № РД-97-00-6856/23.11.1998г. на областната администрация, и по жалба против мълчалив отказ по което е образувано адм. д. № 2320/2009г. на 35 състав на съда, съгласно молба на пълномощника на жалбоподателите (л.174).

Освен това искане и процесното, жалбоподателите са подали и заявление В. № РД-97-00-6854/23.11.1998г., (л.226 – 228), с което е поискано обезщетение за: „дворни места и ливади – целите 1/3 от 6670 кв.м. и 1/3 от 1300 кв.м. /понастоящем Б. „Цар Б III” № 142а 142б/ Парцели III-384, 385, кв. 46 и имоти №№ 384, 385”, както и „Дворно място в местността Павлово – Бъкстон, съставляващо парцел II-369, квартал 220 с площ 960 кв.м. /по предишен АДС № 1313/15.04.1950 г./. В заявлението е посочено, че към момента на подаването му това са улица и парцели XXVI-370 и XIV-448, X-450, IX-443 и III-368. Съобразно заявените квадратури, тази преписка касае отчуждените имоти, изброени по-горе в точки I, II и IV. По жалбата против мълчаливия отказ по тази преписка е образувано адм. д. № 2317/09 г. на 36 състав на съда, видно от удостоверение, приложено на л. 15 от делото.

По делото са изслушани и приети едно първоначално и четири допълнителни заключения на съдебно-техническа експертиза, които проследяват и установяват идентичността на отчуждените имоти, от момента на придобиването им с крепостни актове, от страна на К Г, до сега действащите регулационни и кадастрални планове. От заключенията на вещите лица, както и от относимите писмени доказателства, приети по делото, се установява, че имотите, заявени по преписка № РД- 97-00-6853/23.11. 1998 г. са част от тези заявени по преписка №РД- 97-00-6854 от същата дата и напълно се поглъщат от тях. След като те са части от отчуждени имоти, те не биха могли да бъдат поотделно компенсирани със записи по чл.5, ал.1 ЗОСОИ и наред с това – Ч. обезщетяване със записи за имотите в цялост. Следователно, по преписка № РД-97-00-6853/23.11.1998г., която е предмет на разглеждане в настоящето производство, липсва имот, за който да са налице предпоставките за обезщетение по реда на чл.2,

ал.1, т.3 ЗОСОИ, поради което мълчаливият отказ се явява законосъобразен. При установяването на това съвпадение, административният орган би дължал общо произнасяне по заявлението, тъй като е недопустимо поотделно обезщетяване за един и същ имот по няколко заявления. В открито съдебно заседание на 10.11.2010г. от страна на жалбоподателите е формулирано окончателно искане, като е заявена алтернативно претенция – или да се възстанови собствеността в реални граници по отношение на незастроения урегулиран поземлен имот, или за съсобственост в същия. Така направеното искане настоящият състав намира недопустимо, тъй като предмет на процесния отказ е заявлението от 23.11.1998г. (л.17-18) така, както е направено в рамките на преклузивния за това срок по ЗОСОИ. В посоченото заявление е поискано обезщетяване с жилищни компенсаторни записи и по него е постановен отказът, чиято законосъобразност е предмет на преценка в случая. Ето защо, подмяната на предмета е недопустима, тъй като по отказ за възстановяване на имот или идеални части от него по това заявление не е постановяван и в този смисъл жалбата не би имала предмет; наред с това, така формулираното искане по естеството си представлява заявление за обезщетяване, направено и след изтичане на срока, по чл.6, ал.1 ЗОСОИ.

По изложените съображения настоящият състав приема, че оспорваният административен акт е законосъобразен и не са налице основания за неговата отмяна. С оглед изхода на делото и на основание чл.143, ал.4 АПК, направените разноски остават за жалбоподателя и следва да бъде уважено своевременно направеното искане на юрисконсултско възнаграждение от страна на ответника. Последното съдът определя в размер на 150 (сто и петдесет) лева на основание чл.8 във вр. с чл.7, ал.1, т.4 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Предвид чл.57, ал.2 от Закона за администрацията, сумата следва да бъде платена на областната администрация.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, съдът

### **Р Е Ш И:**

**ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА** на А. Г. К., с ЕГН \*, Г. С. К., с ЕГН \*, Д. Н. М., с ЕГН \*, и Г. Н. М., с ЕГН \*, срещу мълчалив отказ на областния У. на О. С., по преписка В. № РД-97-00-6853/23.11.1998г., по описа на областна администрация.

**ОСЪЖДА** А. Г. К., с ЕГН \*, Г. С. К., с ЕГН \*, Д. Н. М., с ЕГН \*, и Г. Н. М., с ЕГН \*, солидарно, да заплатят на областната администрация на О. С. сумата 150 (сто и петдесет) лева – възнаграждение за юрисконсулт.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: /п/